

คณะที่ปรึกษา

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ ม.ล.เกษร สนิทวงศ์

ศาสตราจารย์ นายแพทย์อุดม โปษะภุชณะ

ศาสตราจารย์ นายแพทย์สม พริ้งพวงแก้ว

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประกอบ ตูจินดา

ศาสตราจารย์ นายแพทย์วิจิตร วิจารณ์

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ร่มไทร สุวรรณิก

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ศรित्र วัฒนเกียรติ

ศาสตราจารย์ นายแพทย์อาวุธ ศรีศุกรี

ศาสตราจารย์ นายแพทย์จรูญ บุรี

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ทวี ทัตสุบุตร

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ทองจันทร์ หงส์ดลารมภ์

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์เทพมณเฑียร เมืองแมน

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์อนุวัตร ลิ้มสุวรรณ

นายแพทย์อุทัย สุดสุข

นายแพทย์อริน สวรรค์

ดร.โกวิท วรพิพัฒน์

นายบรรลุ แสงสิงแก้ว

นายมีชัย วีระไวทยะ

อาจารย์บุญชู ธรรมทัตตานนท์

อาจารย์พงศ์พันธ์ อันตะริกานนท์

อาจารย์วิทยา เทียนจวง

นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดทุกจังหวัด

นายกฤษฎา พนมไชย

ที่ปรึกษาฝ่ายศิลป์

นายเชาว์ จงม้นคง

นายอนันต์ อนุศาสนะนันท์

ที่ปรึกษากฎหมาย

นายแพทย์วิฑูรย์ อังประพันธ์

คุยกับผู้อ่าน

ฉบับนี้มีเรื่องยาเสพติดขึ้นปก และมีการสัมภาษณ์ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม เกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างที่ปรากฏอยู่ในฉบับ

การติดยาเสพติดเป็นปัญหาใหญ่ในหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก เฉพาะในนครนิวยอร์กซึ่งเป็นเกาะเล็กนิดเดียวมีตัวเลขว่ามีผู้ติดยาเสพติดประมาณ 80,000 คน วันหนึ่งคนแปดหมื่นคนนี้จะต้องลักขโมย จี้ ปล้น ฆ่า เพื่อหาเงินมาซื้อยาเสพติดให้ได้

ในประเทศไทย บางคนว่ามีผู้ติดยาประมาณ 500,000 คน บางคนว่ามีประมาณ 1,000,000 คน นายแพทย์วิฑูรย์ โปษะภุชณะ เล่าว่าเคยทดลองปล่อยเด็กจากจุดใดจุดหนึ่งในกรุงเทพฯ ให้ไปหาซื้อยาเสพติดมา ปรากฏว่าภายในเวลาไม่กี่นาทีก็จะได้ยาเสพติดกลับมาทุกที

การแก้ปัญหาคาติดยาเสพติดนั้นยากนักหนา เพราะเป็นปัญหาของสังคมทั้งหมด หรือจะว่าเป็นความล้มเหลวของสังคมก็ว่าได้ ถ้าจะมองเพียงเป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้ติดยาเท่านั้นก็คงจะแก้ปัญหาไม่ได้

การแก้ความหลุดหลุดนั้นมีหลายวิธี แต่วิธีที่ใช้กันแพร่หลายคือการเสพ เช่น เสพสุรา เสพบุหรี่ เสพฝิ่น กันชา มอร์ฟิน ฯลฯ คนทุกวันนี้หลุดหลุดด้วยเรื่องต่าง ๆ เช่น ทำไม่พอกิน ไม่มีงานทำ เข้าเรียนอะไรไม่ได้ของแพง รถเมล์แน่น ข้าราชการไม่เอาไหน ฯลฯ

ที่ตำบลยกกระบัตร อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร เมื่อท่านพระครูสาครสังวรกิจไปแก้ปัญหาชาวบ้านจนกระทั่งทุกคนมีรายได้จากการทำมะพร้าว วันละ 200 ถึง 400 บาท แล้ว ปรากฏว่า ชุมชนเกิดความสงบสุข อาชญากรรมไม่มี การพนันไม่มี เด็กหนุ่มเด็กสาวไม่ทิ้งท้องถิ่นเข้ากรุงเทพฯ แต่ยังมีคนผู้หนึ่งติดยาเสพติดอยู่ พระก็เวียนไปบิณฑบาตรขอให้เลิกเสีย ก็ยังไม่สำเร็จ แต่คนผู้นี้ก็ไม่ก่อความเดือดร้อนให้ใคร เพราะเขาก็มองอาชีพมีรายได้จากการทำมะพร้าววันละ 200 ถึง 400 บาท เช่นเดียวกับผู้อื่น

ในสภาพปัจจุบัน การแก้ปัญหาให้ทุกคนมีอาชีพให้พอกินพอใช้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะถ้าจะทำให้ประชาชนเกิดความพึงพอใจในชีวิต เกิดความรักชุมชน ถิ่นฐานบ้านเกิด และประเทศชาติ

ถ้าเขาไม่พอกินพอใช้ ก็จะเกิดความทรมานทรมาย ความแค้น ความเกลียดความชัง เกลียดชุมชนถิ่นฐานบ้านเกิด เกลียดสังคม เกลียดประเทศชาติ และพร้อมที่จะทำของร้าย ๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างที่เห็น ๆ กัน อย่าว่าแต่ติดยาเสพติดเท่านั้นเลย.

ประเวศ วะสี